

ΕΙΧΕΝΕΙΑ ΤΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ ΜΟΝΤΕΧΡΗΣΤΟΥ.

(Συνέχεια εκ τού προηγούμενου)

«Γιὰ μένα, Ἐλπιδοφόρε, εἶσαι ἡ μεγαλύτερη χαρὰ τῆς ζωῆς μου. Ὡς τώρα ζῶσες στή σιά μου, ἰσὸ τὴν προστασία τοῦ μεγάλου κόμητος Μοντεχρήστου. Μὰ τώρα θέλω νὰ ζήσῃς σάν ἄνθρωπος ἐλεύθερος κ' ἀνεξάρτητος.

»Σὲ πῶσα καὶ γιὰ τὴ ζωὴ καὶ ἐπιθυμῶ νὰ χρησιμοποιήσῃς τὰ ὅλα μὲ τὰ ὅποια σ' ἐρωδίασα. Εἶσαι παιὶ εἰκοσι δύο χρόνων, εἶσαι πλοῦτος, εἶσαι μορφωμένος κ' ὁ δρόμος ἀνοίγεται μπροστὰ σου ὁ μάλος. Δὲν ἔχεις ἔχθρους. Τοὺς παραμερίσει δῶλος ἀπὸ τὸ δρόμο σου. Μόνο γιὰ τοὺς φίλους σου νὰ ἐνδιαφέρεσαι. Ἐγὼ ἔκανα τὸ τεράστιο λάθος νὰ μὴν ἐγὼ φίλος. Εἶχα μόνο προστατευμένους, γιὰ τοὺς ὁποῖους ἦμουν ἓνα εἶδος θεότητας. Μὰ ὁ σεβασμὸς κ' ὁ φόβος ποὺ ἐνοῦσθαι γιὰ μένα, ἐμπόδιζε τὴν ἀγάπῃ ν' ἀνοίξῃ στὴν καρδιά τους. Μονάχα ἄνθρωποι ἴσοι μεταξὺ τους μαρτυροῦν ν' ἀγαπιούνται εὐλακρῶς. Νὰ γίνῃς λοιπὸν κ' ἐσύ ἴσος μὲ δῶλος.

»Εἶσαι εὐλακρῆς, γενναῖος καὶ τίμιος. Ἐχε ἰπ' ὄνα σου ὅτι τὸ μόνο ἀνεπανόρθωτο πρῶγμα στὴ ζωὴ εἶνε ὁ φρόνος. Ὅλα τ' ἄλλα μποροῦν νὰ ἐπανορθωθοῦν.

»Πράδα λοιπὸν τὸ δρόμο σου, παιδί μου. Ἐχεῖς κοντά σου ἄνθρώπους ἀφοσιωμένους. Ὁ Κοιφολαίμης εἶνε μιά γενναία καρδιά, ποὺ σὲ λατρεῖται. Τὸ ἴδιο κ' ὁ γέρο Βερτούκιος. Σὲ περιτῶς κινῶνται, ἔχε κίθε ἐμπιστοσύνη στὸ Φανέρω, ὁ ὁποῖος σ' ἔσωσε, ὅταν ἦσουν παιδάκι καὶ σ' ἀγαπᾶτε τώρα σάν πατέρας...

»Χάϊρε, παιδί μου... Σοὺ στέλνω τὸ πιὸ τρυφερὸ μου φίλημα. Πάντοτε θὰ σε σὺλλογίζομαι καὶ θ' ἀγαπᾶω, ὅσο μακριὰ σου κ' ἂν βρισκομαι.

»Ποῦ πηγαῖναι ; Μονάχα ἐγὼ ὁ ἴδιος τὸ ξέρω... Τί ζητᾶς ; Τὸ ἀγνοοῦσ... Ζητάω νὰ βρῶ τὴ λύση τοῦ ἀλύτου προβλήματος, τὴν ἀνθρώπινη εὐτυχία...

»Ἄ ! παιδί μου, πόσο σ' ἀγαπᾶω !... Καὶ πόσο εὐχνομαι νὰ γίνῃς εὐπαισθέμενος !...

ΚΟΜΗΣ ΜΟΝΤΕΧΡΗΣΤΟΣ

Β'

Ο ΕΛΠΙΔΟΦΟΡΟΣ

Ὁ ὑποκόμης Μοντεχρήστος ἦταν εἰκοσι δύο χρόνων, ὠραῖος, ψηλός, εὐφραστός. Τὰ μαῦρα του σγουρὰ μαλλιά ἔφεταν στὸ περὶφρανο μέτωπό του. Καὶ τὰ μακριὰ καὶ λευκὰ χέρια του ἔμοιαζαν μὲ χέρια γυναικῆς.

Ἐκεῖνο τὸ πρωῒ, ὁ ὑποκόμης Μοντεχρήστος θρῖσκόταν στὸ σπουδαστήριό του καὶ διάβαζε. Σὲ κάποια στιγμή ἀπῶσε τὸ γέρι καὶ χτύπησε τὸ κουδούνι.

«Αἰέσως ὁ Κοιφολαίμης μπήκε μέσῃ.

— Ὁ κύριος κόμης ἔφυγε ; ρώτησε ὁ Ἐλπιδοφόρος.

— Μάλιστα, κύριε ὑποκόμη, ἀπάντησε ὁ Κοιφολαίμης, ὑποκλινόμενος.

— Πότε ;

— Τὴν περασμένη νύχτα, ἐνὸ οὐρανὸ κοιμήσασταν...

— Καὶ γιὰτὶ δὲν μ' ἐξύπνησαν ;

— Ὁ κ. κόμης τὸ ἀπαγόρευσε αὐτό... Διέταξε μόνον, ἄμα ἐμπήσατε νὰ σὰς δοθῇ ἡ ἐπιστολὴ ποὺ λάβατε.

— Ὁ κύριος ἔφυγε μόνος ;

— Μαζὺ μὲ τὸν Βερτούκιο.

— Καὶ ποῖα διέβουαι πῆρε ;

— Τὸ ἀγνοῶ. Μπορῶ μάλιστα νὰ σὰς βεβαιώσω ὅτι ὅλοι στὸ μέγαρο τὸ ἀγνοοῦν. Ὁ κ. κόμης ἦρθε στὸ μέγαρο κατὰ τὴς ἔντεκα κ' ἀπεσύρθη ἀμέσως στὰ διαμερίσματά του, προσκαλόντας τὸ Βερτούκιο

Διάβαζε τὴν ἐπιστολὴ τοῦ πατέρα του...

κοντά του. Στὶς δύο τὸ πρωῒ, ὁ Βερτούκιος ἦρθε, καὶ μὲ ἐξήγησε καὶ μοῦ ἔδωσε τὴν ἐπιστολὴ ποὺ λάβατε... Ἐπειτα μοῦ εἶπε ὅτι θὰ ἔβρυνε μαζὺ μὲ τὸν ἀφέντη... Τίποτε ἄλλο δὲν ἔβρω...

Ἐπὶ τὸν ὁ Κοιφολαίμης ἀπεσύρθη, ὁ Ἐλπιδοφόρος ἀπάμεινε ὀρθὸς στὴ θέσι του. Ἡ φυσιογνωμία του εἶχε πάρει μιά πολὺ σοβαρὴ ἔκφρασι...

Ἐξαφνα ἔφερε τὰ χέρια του στοὺς κροτάφους κ' ἓνας λυγρὸς ἔξφυγε ἀπ' τὸ στήθος του. Κατόπιν ἔτρεξε πρὸς μιά πόρτα ποὺ τὴ σκέπαζε ἓνα θυρῶ παραπέτασμα, τὴν ἀνοίξε καὶ μπήκε σ' ἓνα μικρὸ μισοσκότεινο δωμάτιο ποὺ ἔμοιαζε μὲ προσευχητήριο.

Μὲ μιά νευρικὴ χειρονομία, ὁ Ἐλπιδοφόρος ἀνοίξε τὰ παράθυρα τοῦ δωματίου αὐτοῦ κ' ἡ λαμπρὴ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου τὸ πλημύρισαν ἀμέσως, μαζὺ μὲ τ' ἀνοιξιὰτικὰ ἀρώματα.

Ὁ νέος ἔμεινε γιὰ μιά στιγμή ἀκίνητος. Ἐπειτα, γυρίζοντας πρὸς τὸν τοῖχο, παραμέρισε ἓνα παραπέτασμα, πίσω ἀπ' τὸ ὁποῖο κρεμόταν τὸ πορτραῖτο τοῦ Μοντεχρήστου.

Κατόπιν διεμβύθησε πρὸς τὸν ἀντικρὺν τοῖχο καὶ παραμερίζοντας ἓν ἄλλο παραπέτασμα, ἀπεκάλυψε τὴν εἰκόνα τῆς μητέρας του, τῆς Χαίτης.

Τὰ θλέμματα τοῦ Ἐλπιδοφόρου πήγαιναν τώρα ἀπὸ τὸ ἓνα πορτραῖτο στὸ ἄλλο. Σὲ κάποια στιγμή μιά ἀκτίνα ἡλίου πέφτοντας ἐπάνω στὴν εἰκόνα τοῦ Μοντεχρήστου ἔκανε τὰ θλέμματα του νὰ λάμψουν τόσο, ὥστε νόμιζε κανεὶς πὼς τὸ πορτραῖτο θὰ μιλοῦσε...

Ὁ νέος ὑποκλίθηκε.

— Ὡ πατέρα μου, εἶπε μὲ σιγαλὴ φωνή, ὁ μῆτερά μου, ἀκούστε με, κρίνετέ με, συμβουλευσάτέ με !... Ποῖός εἶμαι ; Ποῦ πάω ; Ποῖο εἶνε τὸ μέλλον μου ;... Εἶμαι ἔνοχος ἢ μήπως...

Ἀνατρίχιασε σὺγκομος καὶ μὲ ποῖο σιγαλὴ φωνή ἔπρῶθεσε : — Ἡ μήπως εἶμαι κανένας τρελλός ;

Μὰ μὲ ζαφνικὴ ὀρμή, πρόσθεσε :

— Ὅχι, δὲν εἶμαι τρελλός... Εἶμαι κύριος δῶλον τῶν λογικῶν μου... Κι' ὅμως δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τὸν ἑαυτό μου. Ὡ ! πατέρα μου, γιὰτὶ νὰ μὴ θρῶ τὸ θάρρος νὰ μιλήσω σὲ σὲ ἐν-καίρως, νὰ σοῦ ἀνοίξω τὴν καρδιά μου ;... Ἐσὺ θὰ μὲ καταλάθης, ἐσὺ θὰ μὲ νοουθετοῦσες, ἐσὺ θὰ μ' ἐνεθάρρουνες ;... Φοβῶμαι τώρα τὴ ζωὴ, φοβῶμαι τὸν ἑαυτό μου, φοβῶμαι τὸ δνομα ποὺ ἔνω, φοβῶμαι τὸ μεγαλεῖο σου ποὺ μὲ περιβάλλει καὶ μένα ! Νά, αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια !...

Καὶ μονολογώντας ἔτσι ὁ Ἐλπιδοφόρος, θηματίζει ζωηρὰ μέσῃ στὸ δωμάτιο. Δυσκολευόταν κ' ὁ ἴδιος νὰ ἐξηγήσῃ στὸν ἑαυτό του τὴν ψυχικὴ του κατάστασι.

Στὴν ἐπιστολὴ ποὺ εἶχε στείλει στὸν γιό του ὁ Μοντεχρήστος εἶχε πεῖ ἅλη τὴν ἀλήθεια. Ὁ μέγας αὐτοῦ κόμης ἦταν ἓνας θεοπτότης. ἔχεις κυριαρχὸς ἀπόλυτος κ' ἔβγαλε σὲ δῶλος τυφλὴ ὑπακοή.

Ὁ Ἐλπιδοφόρος πάλι ἦταν ἓνας νέος ζωηρός κ' ἐνθουσιώδης. Μὰ ὁ Μοντεχρήστος, ὁπερὶφρανος καθὼς ἦταν, δὲν εἶχε σκεπθῆ ποτὲ νὰ τὸν ρωτήσῃ ποῖες ἦσαν ἡ κλίσεις του, ἡ ἐπιθυμίες του καὶ ποῖα μποροῦσαν νὰ εἶνε τὰ πάθη του.

Νόμιζε ἴσως πὼς στὸν νέο αὐτὸν τῶν εἰκοσι χρόνων ὄψηχε ἡ τεραστία πείρα ποὺ εἶχαν δώσει στὸν ἴδιο τὰ χρόνια...

— Ζῆσε τὴ ζωὴ μου, τοῦ ἔλεγε, συλλογίσου ὅπως σκέφτομαι ἐγὼ...

Κι' ἔτσι ἔσβυσε ἀπ' τὸν Ἐλπιδοφόρο κάθε ἔγνος πρωτοθυλίας. Μὰ νὰ ποῦ τώρα ζητοῦσε ἀπ' αὐτὸν νὰ δράσῃ στὴ ζωὴ... Καὶ γι' αὐτὸν τὸ λόγο εἶχε φύγει ἀφίνοντας τὸν μόνο !...

Ἐξαφνα, ὁ Ἐλπιδοφόρος ἔκανε μιά ζωηρὴ κίνησι καὶ φώναξε ἀποφασιστικὰ :

— Ναι, βέλω να ζήσω !... Λαχταρώ να ζήσω !... Ναι δεν θά άποδοχωρήσω μπρος στο φοβερό αγνώστο που παρουσιάζει για μένα η ζωή.

— Την ίδια στιγμή, ένα διπλό χτύπημα άκούστηκε στην πόλη του μεγάρου. Κάποιος επισκεπτής θα ήταν χωρίς άλλο.

— Ο Έλπιδοφόρος έφερε το χέρι του στο σιο μετωπο του. Έπειτα, γυρίζοντας προς την εικόνα της μητέρας του, ψιθύρισε:

— Μά, μητέρα μου γλυκεία και αγία, όσοε μου την αγνότητα της καρδιάς σου, τη ζωηρότητα των ενθουσιασμών σου, τη δύναμη της αγάπης σου !... Και σύ, πατέρα μου — έπροσβυσε άπευθυμένος προς το πορτραίτο του Μοντεχρήστου — όσοε μου τη δύναμη σου και την ανορεία σου ! Άγαπημενοι μου γονεΐς, θα γίνω ποτέ άξιός σας ; !...

— Και ριχνοντας μια τελευταία ματιά στα δύο πορτραίτα, που συμβόλιζαν γι' αυτόν τό παρελθόν και τό μέλλον, τα σκέπασε πάλι με τά παραπετάσματά τους.

— Έπειτα έκλεισε τά παραθύρα και ξεανυγύρισε στο σπουδαστήριό του. Την ίδια στιγμή, μπήκε μέσα ό Κοφολαίμης, φέρνοντας ένα επισκεπτήριο έπαινο σ' όλοχρυσό δίσκο...

— Ο Έλπιδοφόρος, κυττάζοντας τό έπισκεπτήριο, συγκινηθήκε ζωηρά και έπτε:

— Κατεβαίνω... Φρόντισε Κοφολαίμη να είνε δύο σερόβιτα στο τραπέζι.

— Ο Έλπιδοφόρος θριοκόταν έπειτ' από μερικέσ στιγμέσ στην τραπέζια του μεγάρου. Ένας νέος τόν περιέμενε έκει, πρós τόν όποιο άνοιξε την άγκαλιά του, λέγοντάς του με διάχουσι:

— Άγαπήτ' μου Γκοντράν, δεν μπορούέσ ναρθής σε πιό κατάλληλη στιγμή. Ω! δεν ξέρω πώς να σ' ευχαριστήσω για την έπισκεψή σου...

— Ο επισκεπτής ήταν ένας νέος εικοσιπέντε περίπου χρόνων, με ξανθά μαλλιά, μ' άνοιχτοκαρκα και χαριτωμένη φυσιογνωμία, γεμάτη ειλικρινεία. Ήταν ό ζωγράφος Γκοντράν Ζαβράν, που εγινε κατόπιν διάσημος σ' όλο το κόσμο.

— Μα την άλήθεια ! άπάντησε χαμογελώντας έκείνος. Δεν περιμένα ποτέ τόσο ένθουσιώδη ύποσολή.

— Και βάζοντας τά δύο χέρια του έπάνω στους ώμους του Έλπιδοφόρου, έπρόσβαε:

— Μά τί σου συμβαίνει και είσαι τόσο άλλαγμένος ;

— Τί θές να πής; ρώτησε ό ύποκόμης με κάποια άμηχανία...

— Νά... ποτέ μου δεν σε είδα όπως σήμερα...

— Μήπως άλλαξε τίποτε έπάνω μου, χωρίς να τό ξέρω ;...

— Ίσως... Ναι, τό πρόσωπό σου που ήταν πάντα έλαφρα μεταλλοχλό, φαίνεται σήμερα φωτισμένο. Τά μάτια σου λαμπρούν... Είμαι θέβαιος πως κάτι έχεις να μου έκμυστηρευθής...

— Έλα να ράψε έπτε ό ύποκόμης και τά λέμε...

— Και ό ίδιό νέοι κθήσαν στο τραπέζι που ήταν στρωμένο με θαυσιακή μεγαλοπρέπεια. Ο Έλπιδοφόρος έμεινε σιωπηλός και έπειτα έπτε με σοβαρότητα:

— Ξέρεις, Γκοντράν, ό πατέρας μου έφυγε άπόψε...

— Πώς ; έκανε ό νέος κατάπληκτος, Ο κ. κόμης Μοντεχρήστου... Και ποιό πηγαίνει...

— Δεν ξέρω. Ο πατέρας μου μου άφησε μία έπιστολή. Τίποτε άλλο... Αυτό είνε όλο...

— Ωραία !... Άστε είσαι πειά μόνος και κύριος του έαυτού σου !... Έπί τέλους !...

— Μά έξαφνα στάθηκε και άλλαζοντας θέμα, ζαναιέπτε:

— Ήρθα, ξέρεις, να σου ζητήσω μία έκδούλευσι...

— Από μένα ; έπτε ό Έλπιδοφόρος. Νά ή μεγαλύτερη χαρά που θα μπορούέσ να μου προξενήσης... Ξέρεις πολύ καλά ότι είμαι όλος δικός σου...

— Τό ξέρω ! Τό ξέρω ! άπάντησε ό νέος γελώντας. Φτάνει μία λέξις μου για να μου δώσης έκκατομύρια.

— Και έκκατομύρια και ό,τι άλλο θέλεις είμαι πρόθυμος να σου δώσω... Μπορώ να σου προσφέρω και τό αίμα μου...

— Ο Γκοντράν έπήρε τά δύο χέρια του Έλπιδοφόρου και σφιγγόντάς τα μέσα στα δικά του, έπτε:

— Ξέρεις ποιά είνε ή μεγαλύτερη έκδούλευσι που μπορώ να σου

ζητήσω ;...

— Ίές μου ! Είμ' έτοιμος για όλα...

— Θέλω να μου δώσης τά περιήμα άνατολίτικα ύφάσματα τά όποια έφερε ό πατέρας σου, γιατί αύριο δίνω μία έσπεριβα, στην όποια θα παρατή και ό κόμης Μπελλίνι, ό οποίος ύπηρες τό Μαϊκήνας μου, όταν σπουδάξα ζωγραφική στη Ρώμη.

— Πολύ ευχαριστάς, φιλε μου, άπάντησε Έλπιδοφόρος.

— Πράγματι, η έσπερις αύτ' εδóθη την έπομένη τό έράβω και ύπήρξε μεγαλοπρεπείατ'.

— Ήσαν προσκεκλημένοι σ' αύτ'ην ό πολυεκατομμυριούχος Μπελλίνι, ό ύποκόμης Μοντεχρήστου, πολλοί εύπατριες και ή περιήμος άοιδός Ζάν Ζιλδ.

— Μόλις έφθασε ό Έλπιδοφόρος στο σπίτι του Γκοντράν, ό νέος ζωγράφος τόν έούστησε στη Ζάν Ζιλδ, μαζί με την όποια και ή γοητεία άρκετή ώρα, γοητευμένος από την όμορφιά της. Και ή γοητεία αύτ' έγινε ακόμα μεγαλύτερη, όταν σε λίγη ώρα την άκουσε να τραγουδά.

— Η διασκεδάσις εξακολουθούσε, όταν σε μία στιγμή, ό Έλπιδοφόρος πλησίασε, άχρós και παραγμένος, τόν Γκοντράν και τού έπτε:

— Φίλε μου, είν' ανάγκη να σου μιλήσω ιδιαίτέρως...

— Ο Γκοντράν τόν έπήρε μαζί του στο πλαγινό δωμάτιο.

— Έλπιδοφόρε, τού έπτε, τί σου συμβαίνει ; Είσαι άχρós και τρέμεις όλόκληρος...

— Ναι, άπάντησε ό ύποκόμης Μοντεχρήστου, μου συμβαίνει κάτι έξαιρετικό, κάτι άκατανόητο. Πρό όλιγου, ενώ άκούγα τη Ζάν Ζιλδ να τραγουδά, άκουσα πίσω μου μία φωνή να μου λέη: «Υποκόμη Μοντεχρήστο, προσέξτε !... Ήρθατε να πιστήτε σε μία παγίδα, την όποια έχουν στήσει για εας...»

— Ο Γκοντράν εξαφνίστηκε.

— Ποιός σου έπτε τά λόγια αυτά ; ρώτησε τόν Έλπιδοφόρο.

— Αυτό ακριβώς είν' έκείνο που με κάνει ν' άνησυχώ, άπάντησε ό ύποκόμης. Στεκόμουν μπρός σ' ένα παραπέτασμα, όταν άκουσα τά παραδόξα αυτά λόγια... Γύρσις άμέσως, παραμέρισα τό παραπέτασμα, αλλά δεν είδα κανένα... Κανένα άπολύτως...

— Θα σε γέλασε ή φαντασία σου, έπτε ό Γκοντράν προσπαθώντας να καθησυχάση τόν Έλπιδοφόρο.

— Όχι ! Όχι ! Άδύνατον ! έπέμεινε ό νεαρός ύποκόμης. «Άκουσα καλά τά λόγια που σου άνέφερα... Ή φωνή έκείνη ειλχ' κάτι τό άπολύτως ειλικρινές.

— Μα τά λόγια αυτά δεν έχου καμιά έννοια άπάντησε ό Γκοντράν. Τί παγίδα μωρούσαν να σάς στήσουν !... Και ποιός θα σάς την έσπινε ; Έγώ μήπως... Έλα, άγαπητέ μου φιλε, μην άνησυχής άδικώς...

— Και παίρνοντας από τό μπράτσο τόν Έλπιδοφόρο τόν παρέεσε στην άβουσα της δεξιόσεως...

— Έκεί ό Γκοντράν τού έδειξε την Ζάν Ζιλδ και τού έπτε γελώντας.

— Μήπως ό μυστηριώδης αυτός άγνωστος που σάς έπτε πρό όλιγου τά λόγια αυτά, έννοησε με τη λέξι «παγίς» τά ύπέροχα μάτια της Ζάν Ζιλδ ή τό θείο τραγουδί της ;

— Τη στιγμή ακριβώς έκείνη, ή Ζάν Ζιλδ, ή όποια ειλχε τελείως τό τραγουδί της σηκώθηκε άπ' τό πιάνο, ενώ όλοι την χειροκροτούσαν μ' ένθουσιασμό.

— Έξαφνα, καθώς γύρισε τό κεφάλι της, τά μάτια της έπέσαν στον Έλπιδοφόρο... και ό Γκοντράν έννοησε τό μπράτσο του ν' ανασκιρτά...

— Ωραία ! τού έπτε. Για να διώξης τις μαύρες ιδέες σου, θα σε γνωρίσω με την ώραί μου άοιδό...

— Και προχωρώντας πρós την Ζάν Ζιλδ, έπρόσβαε:

— Δεσποινίς, θα λάβω αύτ'η τη στιγμή την τιμή να σάς συστήσω σ' έναν άπό τους πιό ένθουσιώδεις θαυμαστάς σας.

— Η Ζάν Ζιλδ κι' ό Έλπιδοφόρος στεκόντουσαν ό ένας άπέναντι στον άλλο.

— Έλπιδοφόρος κύταζε τη Ζάν, σιωπηλός κι' άχρós.

(Άκολουθεί)

— Και γιατί δεν μ' έξόνησαν ; ρώτησε ό Έλπιδοφόρος.